

Prelatovo pismo (september 2013)

Ko msgr. Javier Echevarría govori o apostolskosti Cerkve, spodbuja vernike, naj osebno sodelujejo pri poslanstvu Cerkve s pogledom, uprtim v povečičan Kristusov križ ter v žalostno Mater Božjo.

29. Sep. 2013

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Pišem vam iz Nemčije, ko se vračam s potovanja po nekaterih

južnoameriških državah, kjer sem imel veselje biti z mnogimi vašimi sestrami in brati ter številnimi drugimi ljudmi, ki so deležni duha Dela. Zahvalimo se Bogu, ker smo tudi ob Svetovnem dnevu mladih izkušali — kakor je dejal Benedikt XVI. —, da Cerkev je in bo vedno mlada in lepa. Na enak način, kakor ste me duhovno spremljali v teh tednih, me spremljajte še naprej, da bodo apostolski sadovi obilni.

V zadnjih mesecih opazujemo lepoto Cerkve ter premišljujemo o značilnostih, ki jo odlikujejo in ki jih izpovedujemo v veroizpovedi. Po krstu smo bili vpeljeni v Kristusovo stajo in od takrat smo ovce njegove črede. Dobri Pastir še naprej skrbi za vsakogar z milostjo, ki nam jo daje v preostalih zakramentih, predvsem v evharistiji, ki nas postopoma poistoveti s Kristusom in nas spreminja v dejavne ude njegovega mističnega telesa, v žive kamne

duhovnega svetišča, ki ga oživlja Tolažnik; pa tudi pri spovedi, kjer nam Gospod odpušča grehe in nam daje novih moči, da lahko zmagujemo v duhovnem boju.

O tem rad premišlujem na predvečer praznika rojstva naše Gospe, 8. septembra, saj v Mariji vidimo v polnosti uresničen ideal, h kateremu smo bili poklicani vsi. Devica Marija je vse od njenega brezmadežnega spočetja naprej brez greha in polna milosti; ona je ljubljena Hči Boga Očeta, živi tempelj Svetega Duha, vnaprej določena za Mater učlovečene Besede. Z otroško ljubeznijo se pripravimo na ta praznik, voščimo naši Gospe za rojstni dan in ji nesimo — kot njeni dobri otroci, kakršni želimo biti — darilo naše otroške ljubezni in naše neoporečne zvestobe njenemu Sinu Jezusu. Poskušajmo hoditi zelo blizu Nje tudi ob drugih marijanskih

praznikih tega meseca, ki se začenja, ter vedno.

Hkrati bi rad, da se osredotočimo na dva praznika sredi tega meseca: povzdignjenje svetega križa, 14. septembra, ter dan kasneje na liturgični spomin na Marijo, ko je stala pod križem, dan, ki je hkrati obletnica izvolitve predragega don Álvara, prvega naslednika našega Očeta na čelu Opus Dei.

Ti dnevi so tesno povezani s Cerkvijo, ki prejema svojo odrešilno moč iz prebodene strani Kristusa na križu, ob pomoči njegove Matere, *nove Eve*, ki je po božjem načrtu sodelovala pri odrešenju človeštva skupaj s Kristusom, *novim Adamom*. Zato jo je papež Pavel VI. ob zaključku enega od zasedanj drugega vatikanskega koncila razglasil za *Mater Cerkve*, »torej Mater vsega božjega ljudstva, tako vernikov kakor pastirjev, ki jo imenujejo Mati ljubezniva. Želimo,

da bi jo od tega trenutka naprej vse krščansko ljudstvo častilo in klicalo k njej s tem nadvse prijetnim nazivom«[1]. Težko je opisati radost našega Očeta, ko se je obračal na našo Gospo s tem nazivom, ki ga je že prej ponavljal pri njegovi osebni pobožnosti.

V Mariji se v največjem sijaju bleščijo vse bistvene lastnosti Cerkve: najtesnejša zedinjenost z Bogom in z ljudmi; vzvišena svetost; katoliškost, torej univerzalnost, po kateri je njeno Srce odprto za potrebe vseh njenih otrok, ter apostolskost. V veselje mi je, da vas v teh tednih lahko spomnim na to značilnost, s katero izpovedujemo, da je Cerkev »sezidana na trajnih temeljih; na dvanajsterih Jagnjetovih apostolih (Prim. Raz 21,14); neporušna je, nezmotno je vzdrževana v resnici: Kristus jo vlada po Petru in drugih apostolih, navzočih v njihovih

naslednikih, papežu in zboru
škofov.«[2]

V Mariji se odseva ta vidik Cerkve. Ona je bila tista, ki je v Kani Galilejski pripomogla, da so prvi Učiteljevi učenci imeli vero Vanj, ter jih tako pripravila na klic k apostolatu, ki so ga prejeli kasneje[3]. K svoji Materi se je obrnil Jezus s križa ter ji zaupal skrb za ljubljenega apostola in v njem za vse učence[4]. Sveta Marija je zvesta tej nalogi apostole obdržala povezane v pričakovanju binkošti[5]. Ganljivo je videti, s kolikšno skrbjo je sledila njihovim prvim korakom pri prvi evangelizaciji po prihodu Tolažnika, kakor povzemajo nekatera pričevanja takratne Cerkve. »Devica Marija svetih apostolov in drugih vernikov ni le spodbujala, naj bodo potrpežljivi in naj prenašajo preizkušnje, temveč jim je bila pripravljena pomagati v vsakem njihovem trpljenju, podpirala jih je

pri oznanjevanju, bila je duhovno povezana z Gospodovimi učenci v njihovem pomanjkanju, mučenjih in v ječi«[6]. Sedaj, iz nebes, še bolj učinkovito podpira apostolat Cerkve po vsem svetu: krepi pastirje in vernike, da bi vsakdo v skladu s prejetimi darovi in milostmi pričeval za Jezusa Kristusa in prinašal njegovo ime — kakor sveti Pavel — *pred pogane in kralje in Izraelove sinove*[7], na področje, kamor ga je postavila njegova človeška in božja poklicanost.

Katekizem Katoliške Cerkve uči, da je »celotna Cerkev apostolska, ker prek naslednikov sv. Petra in apostolov ostaja v občestvu vere in življenja s svojim začetkom. Celotna Cerkev je apostolska, ker je “poslana” po vsem svetu; vsi udje Cerkve so, vendar na različne načine, deležni te poslanosti.«[8] Nihče torej ne sme misliti, da je naloga, ki so jo dvanajsteri prejeli pred Kristusovim

vnebohodom, nekaj, kar zadeva zgolj duhovnike. ***V Cerkvi obstaja velika različnost služb, toda cilj je samo eden: približati ljudi k svetosti. In v tej nalogi na nek način sodelujejo vsi kristjani, zaradi pečata, prejetega z zakramentoma krsta in birme. Vsi se moramo počutiti odgovorne za to poslanstvo Cerkve, ki je Kristusovo poslanstvo. Tisti, ki nima goreče želje po odrešenju duš, ki se ne trudi z vsemi svojimi močmi, da bi bila Kristusovo ime in njegov nauk poznana in ljubljena, ne bo razumel apostolskosti Cerkve.***[9]

Papež Frančišek v svojih prvih mesecih službe vesoljnega pastirja neutrudno spominja na to veselja polno nalogo vseh kristjanov. Na tak ali drugačen način vabi, naj se vprašamo: **Kako živimo to, da smo Cerkev? Smo živi kamni ali pa smo utrujeni, zdolgočaseni in ravnodušni kamni? Ste kdaj videli,**

kako grdo je videti kristjana, ki je naveličan, zdolgočasen, ravnodušen? Takšen kristjan ne deluje; kristjan mora biti živ, vesel, da je kristjan. Mora živeti lepoto tega, da je del božjega ljudstva, da je Cerkev. Se odpiramo delovanju Svetega Duha (...) ali pa se zapiramo vase in si rečemo:

“Veliko dela imam, to mi moja stvar”?[10] Pred kratkim je ob zaključku Svetovnega dneva mladih v Riu de Janeiru svetu zaklical enako sporočilo ter še posebno vztrajal, ko je govoril mladim ljudem. Svoje sporočilo je povzel v treh besedah: **Pojdite, brez strahu, in služite.**

Nato je pojasnil: **Toda pozor! Jezus nam ni rekel: “Če želite, če imate čas,” temveč je dejal: “Pojdite in naredite vse narode za moje učence.”** Deliti izkušnjo vere, pričevati za vero, oznanjati evangelij je naročilo, ki ga Gospod zaupa vsej Cerkvi, tudi tebi. Je ukaz, ki pa se ne rodi iz volje po

prevladi, volje po oblasti, temveč iz moči ljubezni, iz dejstva, da je Jezus prvi prišel med nas in nam je dal sebe v celoti, dal je svoje življenje, da bi nas rešil.[11]

Mlačen, pasiven kristjan *ni dojel, kaj želi Kristus od vseh nas. Kristjan, ki gre po svoje in se ne obremenjuje z odrešenjem drugih, ne ljubi z Jezusovim srcem.*

Apostolat ni izključno poslanstvo cerkvene hierarhije, niti duhovnikov ali redovnikov.

Gospod vse nas kliče, da bi bili z zgledom in besedo orodje te reke milosti, ki sega do večnega

življenja.[12] Sveti Jožefmarija je to

učil že od prvih trenutkov

ustanovitve Opus Dei, kot nadvse

pomemben del poslanstva Cerkve, ki

ga je prejel od Boga. Njegovo

sporočilo, ki velja za vse, je bolj

konkretno namenjeno običajnim

kristjanom, tistim ženskam in tistim

moškim, ki po božji poklicanosti

živijo sredi zemeljskih resničnosti in jih poskušajo spremeniti v sredstva za razširitev božjega kraljestva. ***Sin moj***, je zapisal že leta 1930, ***ne pozabi, da nisi zgolj duša, ki se je združila z drugimi dušami, da bi naredila nekaj dobrega. To je veliko ..., pa vendar premalo. — Ti si apostol, ki izpolnjuje Kristusov ukaz.***[13]

Dva poglobitna pogoja sta potrebna, da sodelovanje vernikov pri apostolskem poslanstvu Cerkve obrodi sad: poslušnost Tolažnikovim vzgibom in tesna zedinjenost s papežem in škofi v občestvu z apostolskim sedežem. Oba sta neizogibno potrebna.

Sveti Duh je — kakor je pokazal že Pavel VI. — »glavni dejavnik pri evangelizaciji«[14], spodbujevalec apostolata v našem osebnem življenju in v življenju vseh v Cerkvi. Evangelizirati pomeni »milost in

poklicanost, [ki je] lastna Cerkvi, njena najgloblja identiteta. Cerkev je tukaj zato, da evangelizira«[15]. Enako velja za vsakega kristjana: obstajamo zato, da bi šli v nebesa in da bi s seboj pripeljali še mnoge druge ljudi. Zatekati se moramo k Tolažniku in ga prositi za razsvetljenje in moč za uresničevanje naloge *nove evangelizacije*, ki je bila zaupana nam vsem. **Da bi lahko evangelizirali, se je potrebno znova odpreti obzorju Božjega Duha, ne da bi se bali, kaj bo od nas zahteval in kam nas bo vodil. Priporočimo se Njemu! On nas bo napravil zmožne živeti in pričevati za našo vero ter bo razsvetlil srca tistih, ki jih srečujemo.**[16]

Kako veliko veselje je razširjati poznavanje in ljubezen do Jezusa! Ne zmanjšujmo tempa v morebitnih težavah, temveč se kakor prvi kristjani v zavetju Marijinega plašča bolj in bolj trudimo biti Tolažniki

glasniki, kjer koli se nahajamo: s svojim trdno krščanskim vedênjem, s primerno besedo, ki jo prišepnemo na uho tistega ÷loveka, ki omahuje, z ljubeznijo, s katero moramo vedno ravnati z vsemi.

Drugi pogoj je edinost s papežem in škofi. Edinost namenov in molitev. Vedno vztrajam pri tem, kajti samo s Petrom in pod Petrom, v enotnosti s škofovskim zborom, bomo učinkovito služili Cerkvi.

Prispevajmo k temu, da bo ta apostolskost bolj očitna v očeh vseh, zvesto izkazujmo enotnost s papežem, ki je enotnost s Petrom. Ljubezen do papeža mora biti v nas kot čudovita strast, saj v njem vidimo Kristusa, piše naš Oče. Če se v molitvi obračamo na Gospoda, bomo hodili z jasnim pogledom, ki nam bo omogočil tudi v dogodkih, ki jih včasih ne razumemo ali nam povzročijo bolečino ali žalost,

prepoznati delovanje Svetega Duha.[17]

Našli bomo stanovitnost, da se bomo brez bojazni in skrbi lotili tega, da vrnemo svet Kristusu, tako da bomo posebno ljubili Gospoda na Križu. Praznik povišanja svetega križa, praznik slavljenega križa, nam kaže prav to: pot slave gre prek prostovoljnega in veselega sprejemanja nenaklonjenih okoliščin, fizične in psihične narave, ki jih Gospod dopušča v našem življenju: ***per crucem ad lucem***, je molil naš Oče. Z nenehno Marijino navzočnostjo križ postane poln veselja — na lesu zacvetijo vrtnice, tako kot na lesenem križu v naših kapelah, čeprav včasih ne manjka trnja. Pa vendar kljub naši majhnosti na čudovit način izstopa veselje, da z Jezusom sodelujemo pri odrešenju duš!

Čez nekaj dni, ko bom že v Rimu, me kakor vedno čaka veliko nalog, ki jih moram spraviti v tek in razrešiti. Med drugimi potekajo priprave na beatifikacijo predragega don Álvara, čeprav njen datum še ni določen. Priporočajte Bogu ta namen in do takrat izkoristite čas, da bi bolje spoznali njegov lik in njegove spise ter jih razširjali. Za njegov odgovor popolne zvestobe se zahvalímo Presveti Trojici, duhu Dela in našemu Očetu.

Še naprej molite za bolnike — za tiste v Delu in za vse —, da bi se znali združiti z Gospodovim križem. Tako bodo bolj zavzeto sodelovali v prinašanju odrešenja, ki ga je uresničil Kristus za vse ljudi.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,
vaš Oče

+ Javier

Solingen, 1. september 2013.

[1] Pavel VI., Govor ob zaključku tretjega dela koncila, 21. 11. 1964, št. 25.

[2] *Katekizem Katoliške Cerkve*, št. 869.

[3] Prim. *Jn* 2, 11; *Mr* 3, 13-15.

[4] Prim. *Jn* 19, 26-27.

[5] Prim. *Apd* 1, 12-14.

[6] Sveti Maksim Spoznavalec, *Vida de María* VIII, 97 ("Testi mariani del primo millennio", Roma 1989, vol. 2, str. 260).

[7] *Apd* 9, 15.

[8] *Katekizem Katoliške Cerkve*, št. 863.

[9] Sveti Jožefmarija, homilija *Zvestoba Cerkvi (Lealtad a la Iglesia)*, 4. 6. 1972.

[10] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 26. 6. 2013.

[11] Papež Frančišek, pridiga pri zaključni maši Svetovnega dneva mladih v Riu de Janeiro, 28. 7. 2013.

[12] Sveti Jožefmarija, homilija *Zvestoba Cerkvi (Lealtad a la Iglesia)*, 4. 6. 1972.

[13] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 942.

[14] Pavel VI., apostolska spodbuda *O evangelizaciji današnjega sveta (Evangelii nuntiandi)*, 8. 12. 1975, št. 75.

[15] *Prav tam*, št. 14.

[16] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 22. 5. 2013.

[17] Sveti Jožefmarija, homilija *Zvestoba Cerkvi (Lealtad a la Iglesia)*, 4. 6. 1972.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-september-2013/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-september-2013/) (9. Avg. 2025)